

Bir çift ön lakırdı

Bu her nasıl olduysa basılan kitapta yer alan ve ne oldukları yazarı tarafından da bilinmeyen öyküler kağıda mırıldanmaktan ibaret kısa düzensiz yazılar, şiirimsi şeyler, içinden bol martı, güneş, devrim, kelebek ve bir dolu başka (belki de basmakalıp) simge geçen dijital karalamalar. Kimi önceki milenyumdan, kimileri yakın zaman. Sırası falan yok, kronolojik ya da otobiyografik. Atlayarak okuyun derseniz. Kafamın içi kadar dağınık olun, rahat okuyun. Neticede her biri eski bir beyaz yakalının zamanında yakasında leke bırakan basmakalıp ümit kırıntıları. Bu kayıtla okumanızı, hatta okurken ve özellikle sonrasında bir kaç ünite alkol tüketmenizi ısrarla tavsiye ederim. Yine de sorumlu tüketiniz. Sorumlu tüketim diye bir şey varsa. Bir de yayınevine göndermediğim ya da okurken çılgılık atarak sildiklerimi düşünün, belki bir teselli olur.

**Metem
Nisan 2024**

**♪ *Begin The Beguine* –
Glenn Miller Orchestra**

Hayatın İkinci Yarısı (İlk Yarıyı Bitirenlere)

♪ *As Time Goes By* –
Ingrid Bergman, Dooley Wilson

Onunla ilk kez, bir AVM'nin ruhsuz sinemasında, fuayede aylak aylak dolaşırken karşılaşmıştım. Film arasında birden yanıma eski bir dost gibi yaklaşmış, elini omzuma koyarken gülümseyerek sormuştu: “Filmin ilk yarısı hakkında ne düşünüyorsun Max?” Beni birisi ile karıştırdığını söyleyip oradan uzaklaşacaktım ama gülümsemesindeki hüznün ve samimiyet beni ona çekti. Az biraz lafladık film hakkında. Daha doğrusu o benim yorumlarımı dinledi ilgiyle. Aslında salon da pek boştu, onu içeride gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Ara bitince salona benimle yürüyüp benden bir koltuk sonrasına oturdu. Hafifçe arkaya kaykıldı, uzun bacaklarını açabildiği kadar açtı. En çok da hüznü gözleri açıldı. Hani küçük bir çocuk hayatında ilk kez bir uçak görür ya, onun kadar şaşkıncı kocaman gözleri. Ürkek ama meraklı, çekingen ama umutlu.

Benzer karşılaşmaların sıklaşması ile anlam niye orada olduğunu. Parası pulu olmadığından bilet alamıyordu. O da sinema merakını kısmen de olsa telafi edebilecek bir yol bulmuştu. En düzgün kıyafetlerini giyip girişinde turnike olmayan affilli sinema salonlarına gidiyor, kimsenin biletleri kontrol etmemesinden istifade sinemaya sızıyor ve en azından filmin

ikinci yarısını seyrediyordu. Öncesinde gözünün tuttuğu ve böylelikle az buçuk güvendiği birisinden ilk yarının özetini alıyor, sonra ise kuruluyordu saygın bir beleşçi olarak boş bir koltuğa. Bu şehirde artık boş koltuk bulmak zor da değildi hani. Hele benim gittiğim filmlerde.

“Hayatta en önemli şeylerden biri rahat oturaktır Max.” dedi bir gün bana. “Yahu kardeşim benim adım Max değil, adım bile sormuyorsun, dondurma mıyım ben?” diye çıkıştığında yine ilk günkü gibi gülümsemişti. O zamana kadar ve hatta bunca yıl sonra bugün bile, bana hiç bu kadar hüznün verip aynı anda içimi ısıtan bir tebessüm gördüğümü hatırlamam... Gerçek adımlı söylediğimde de ilgilenmedi. Bana Max demeye devam etti. Sanki adımlı aklında tutarsa ve hatta telaffuz ederse bana bir zarar gelmesinden korkuyordu. Ben de bir süre sonra itiraz etmeyi kestim. Max ismine de alışmıştım doğrusu. Nasıl ona da garip bir şekilde kanım kaynadıysa.

Gitgide daha sık karşılaşır olmuştuk. Beyaz köleliğe ara verdiğim bir dönemdi. Gelirim az, ama zamanım boldu. Halk günlerini kaçırmıyor, ucuz seanslarda normalde seyretmeyeceğim filmleri seyrediyordum. Hele bir de hava kasvetli ise. O ise sanki önceden anlaşmışız ya da bir tarafıma çaktırmadan alıcı yerleştirmiş gibi nereye gitsem kolaylıkla buluyordu beni. Doğruca yanıma gelip meraklı gözleriyle neredeyse sarılıyordu bana. Ben de anlatmaya baş-

lıyordum ilk yarının kendimce düzgün bir özeti-
tini. Sonra ikinci yarısına giriyorduk filmin, iki
çok eski dost gibi. Ne de olsa son yılda birçok
filmin ikinci yarısını paylaşmıştık. Nasıl ikimiz
de birbirimiz ile hayatımızın ikinci yarısında ta-
nıştıysak, işte aynen öyle.

Bir keresinde ona filme baştan beraber gir-
meyi önerdim. Ismarlayacağımı söyleyecek ka-
dar görgüsüz değildim, ufak bir yalana başvuru-
p ekstra biletin promosyon olduğunu söyle-
dim. Anladığından mıdır bilemem ama kabul
etmedi. “Hayata da sonradan geldik, her şeyin
başını görmek şart değil, iyi bitirmek daha mü-
him, hem sen bana ilk yarıyı çok güzel anlatı-
yorsun Max.” dedi omzuma dokunarak.

Filmin başını ne zaman kendi görüşlerimi
katmadan anlatmaya çalışsam müdahale ederdi.
“Max, neden kendini filmde ve benden esirgi-
yorsun? Filmler perdede görünenlerin ötesinde
seyreden hayalinde yeşerirler, sonra da hep
bizimle kalıp olgunlaşırlar. Kitaplar gibi. Ken-
din okursan aklında bir şey belirir. Bir başka-
sına anlatırken onunla anlatırsın. Senden dinle-
yen bir mektubunda başkasına aynı kitaptan
bahsederken senin kattığınla anlatır, kendinden
de ekleyerek. Böylece her kitap, her film daha
fazla özel, daha fazla eşsiz, daha fazla tekrarla-
namaz olur. İşte asıl sanat budur, Max. Bir sanat
eserinin anlatılması. Anlıyorsun beni değil mi
Max? Ukalalık yaptığımı düşünmüyorsun değil
mi?”

Doğrusu hem ondan biraz daha genç olduğundan hem de onun kadar birikimli olmadığından tam anlamı ile ne düşündüğümün ya da düşünmem gerektiğinin farkında değildim o zamanlar. Söyledikleri bana karışık gelmekle beraber neticede ulaşılmaz fikirler değildi. Bazen çok coşkulu ifade ederdi kendisini, sanki ölmeden önce birisine onu sevdiğini bir an evvel söylemek istermişçesine. Kimi zaman ise pek bir ahesteydi; acele ederse düşünceleri ürkütmeden korktuğunu tahmin ettiğim bu anlarda kelimeler ağzından koca beyaz kar taneleri gibi yavaşça çıkar, hafif bir esinti ile önce gözümün önüne gelir, oradan ise tuhaf bir sızı ile göğsüme düşerlerdi. Daha sonra beni terk etmezlerdi, hatta bir daha terk edeceklerini de tahmin etmiyorum.

Onun buruşuk lacivert kumaş ceketi, eskiliğine aldırmadan özenle ütülenmiş beyaz gömleği, yıpranmış ama temiz kotu ve her zaman birinin bağcığı çözükle spor ayakkabıları ile sinema önünde gençlerle konuştuğu zamanı hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Ayaklı bir kül tablası ve sohbetin paylaşıldığı güneşli bir Pazartesi günüydü. Filmin ikinci yarısının başlamasına az kalmıştı. İki genç çiftten dağınık saçlı kızın sevgilisi olan uzun boylu antipatik çocuk, fuzuli bir kendini kanıtlama çabası içerisindeydi. Birkaç yıl sonra popülerliğini sadece bitmeyecek kadar fazla olan parası sayesinde koruyabileceğini öğrenecekti elbette, ancak o sırada henüz toydu,

kendinde gerçekten bir cevher olduğuna inanıyordu. Sonra birden konuyu nedense uzaya getirdi, acaba insanoglu başka bir yere yerleşebilir miydi, ilk uzay mekiğinde kendisi de uzay yolculuğuna gidecekti, acaba Mars'ta hayat var mıydı vesaire vesaire. İşte o zamana kadar gözleri kısık güneşe bakarken birden çocuğa dönerek araya girdi yine: “Asıl soru şu, yaşadığımızı iddia ettiğimiz bu dünyada hayat var mı?” Sonra olduğu yerde dans eder gibi dönüp salona yöneldi. Dağınık saçlı kızın gülümsediğini fark etmeden ya da fark etmemiş gibi yaparak. Salonunda yanına gittiğimde karanlık olmasına rağmen gördüm gözündeki yaşları, o koca gözlerini doldurmuşlardı. Bir komedi filmi izliyorduk ya da en azından ben öyleydim. O yine benden öndeydi, farklı bir yerdeydi.

Sıra dışı bir huzuru vardı sanki. Sinirlendiğinde bile huzuru bozulmuş gelmiyordu bana. Sanki asabiyeti ve kibri doğum sırasında geri verip yerine ilave huzur ve samimiyet almıştı. Sevmediği şeyler tabii ki vardı ama bunların sinirini bozmasına izin vermiyordu. Mesela patlamış mısır. “Max, hayatta bazı şeyler patlamış mısır gibidir, sinema binasına girince kokusu seni cezbeder ama salonda yenirken çıkarttığı ses seni alır sevdiğin yedinci sanatın koynundan. Öyle durumlarda sinirlenme, sakin ol, koltuk değiştir, hatta kulaklarını kapa, ama sinirlenme. Beyaz perde perisi küser o zaman sana.

Bırak yesinler, hışırdatsınlar hunharca. Sen beyaz perdeye bak ve kaybol ki onlar da kaybol-sun. Dene bak, aslında o kadar kolay ki...”

Kim olduğuna dair binbir çeşit dedikodu vardı. Yok efendim esasında çok zengin bir aileden geliyormuş da sonradan her şeyini kumarda kaybetmiş, sevdiği bir kız da varmış onu en yakın arkadaşı çalmış, hatta bu olay bir filmin ilk yarısında olmuş o yüzden hiç ilk yarılara girmezmiş ama ikinci yarıya belki sevgilisi ona döner diye her seferinde gidermiş, falan feşmekan... Mısırcı çocuğun söylediğine göre, ki aralarında mısır sebebi ile bir husumet vardı, aslında felaket zengin bir Levanten’miş ancak paralarının çoğunu İsviçre bankalarında sakladığı için çulsuz numarası yapıyormuş. Evinin avlusunda bir açık hava sineması varmış ve orada film izlerken hem patlamış mısır hem de Alaska Frigo yiyormuş. Sinemanın girişinin karşısındaki müessesenin garsonuna göre ise aslında çok ünlü bir profesörmüş ancak bir öğrencisi verdiği kırık not nedeni ile canına kıyınca vicdan azabından bırakmış mesleğini. Üniversiteden çıkar çıkmaz bir filme ikinci yarısında girip ağlamış, o kadar ağlamış ki döşemelerdeki gözyaşı izi bugün bile görülebilir-miş. Bir başkasına göre Suriye’nin en ünlü film yönetmeniymiş, ülkeden kaçınca hasretini salonlarda gideriyormuş. Bilet satan kıza göre ise eski bir devrimciymiş, hapse girip çıktığı zaman hayatının ilk döneminden kimseyi bulamamış, herkes ya bu diyardan ya da bu dünyadan

göçmüş. O da kendini ikinci yarılara bırakmış geçmişten tanıdık yüzler görebilme ümidini kaybetmeden. Salonda olmasa da perdede aramış koca gözleri tanıdık bir çehreyi, kulakları tanıdık bir ses duyma hevesi ile titrerken.

Ben onun bunlardan herhangi biri olmadığını biliyordum bilmesine de, çevresinde bildiğim en yakını olan ben bile onun aslında kim olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildim. Hatta adını bile bilmiyordum, kimi zaman uzakta görünce ona seslenemiyordum. Ne o bana söylemişti ne de ben ona sormuştum. Sadece o bana Max diyor ve ne zaman dikkatini çekmeye çalışsam bunu bilircesine yanımda bitiverip, koca gözlerini bana çeviriyordu. Sanki onun hayatının ikinci yarısını seyrediyordum ama birinci yarısı hakkında en ufak bir fikrim yoktu! Sadece hüznünün farkında olmamak imkansızdı, o hüznün ki bazen hafif bir esinti kadar sessiz ve huzur verici bazen ise iç titreten bir gök gürültüsü kadar doğal ve dehşetliydi. Bakışları ise her zaman samimi.

Bir gün nasıl olduysa içki içmeye gitmeye ikna edebildim onu. Yakınlardaki salaş bir bira-haneye gittik. Ben köpek öldüren içtim, fiyatından ve etkisinden. O ise fiçı bira söyledi. Fıstıklar tuzlu kabuğu ile yerken sevdiği klasik filmleri bitmez bir heyecan ile anlatmaya başladı, işte o anda gözlerinde nadir bir coşku olduğunu fark ettim. İçerisi sigara dumanı doluydu, göz gözü görmüyordu. Ancak o nasılsa uzak masada oturan bir kızı gördü. Tuzlu fıstık yemeyi

bıraktı, birasından her zamankinden fazla bir yudum aldı. “Biliyor musun Max?” diye ekledi sonra “Bazen aynı filmi tekrar görmek isterim, hatta ilk yarısını da. Ancak beynim, bedenim buna engel olur. Sanki bir daha görürsem filmin içine düşüp kaybolacakmışım gibi. Sence insan aynı filmi bir daha görebilir mi? Yoksa her gördüğünde film değişir mi? Ne dersin Max? Her şeyin aynı olacağını bilsen yine de yapacağın şeyler var mıdır? Yoksa değiştirmek mi istersin senaryoyu sonradan?”

Sonra çıkıp yağmurda yürüdük sessizce. Nasıl olduysa deniz kıyısına gelmiştik. Bu şehir hüzünlü sakinlerinin yolunu şaşırtır, onları denize çıkartır derdi şimdi beni çoktan unutmuş bir arkadaşım. Haklıymış. Geçen koca gemilere baktık, şileplere, tankerlere, tek tük motora, iskeledeki vapura. O sessizce sigarasını içiyordu, ben ise gözüme bir martı kestirmiş bakıp duruyordum. Aklımda birahane de söyledikleri vardı. Sorsam, anlamaya çalışsam o tuhaf hüznü ve huzurunu bozarım gibi geldi. Sustum, kaldım. En merak ettiğim ilk yarısı sormadım.

Onu ertesi gün 7C’de buldular. Üçüncü salonun, ki bizim filmler hep orada gösterilirdi, en geniş bacak mesafesi 7. ve 8. sıralar arasındaydı. Elleri ceketinin cebindeymiş bulduklarında. Deniz kenarında şifayı kaptığımdan gideme miştim o gün filme. Yüzünde bir huzur vardı dedi mısırcı çocuk, bilet satan kız gözlerini kaçırırken. Elini açtıklarında bulmuşlar buruşuk

kağıdı. Çekinerek uzattı çocuk bana. “İyi seyirler Max.” yazıyordu güzel bir el yazısı ile.

O günden sonra giremedim ilk yarılar. En çok merak ettiğim ilk yarıyı kaçırmıştım çünkü.

Part 1.5

♪ *All Of Me* – *Sidney Bechet*

Önce geriye kaykıldı oturduğu iskemlede, sanki alnı ile güneşe ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Gerçi pek iyi bir fikir değildi bu havada güneşe uzanmak ama bir şeyin iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamayı bırakalı çok olmuştu. Tutarlı olmak ve sonuç odaklı çalışmak zorunluluğu, liderlik için gerekli beş yetenek, maçı kazanmak için yapılacak koşu mesafeleri, sorumluluklar, hedefler, raporlar, raporlamalar, manasız sayılar, kazançlar, küçük büyük kazanımlar, kayıplar. Kazanıldığında unutilanlar, kaybedildiğinde büyütülenler ya da tu kaka olanlar. Hayatın banal dama tahtasında iki ileri, bir geri manevralar...

“Bence gereklilik kipini kaldırmalı” dedi birden gözlerini kocaman açarak. Bunu söylerken “meli-malı” konuştuğunun pekala farkındaydı.

“Neden?” diye sordum, gerçi der demez biraz pişman olmuşum ama...

“Manasız bir yük dil üzerinde.” dedi ve ekledi “Birisiz zaten bir şeyin yapılması gerektiğini

biliyorsa yapar, yapmıyorsa belki yapması gerektiğini bilmiyordur, ki o zaman onun için yapmalısın diyemezsin çünkü sen söyleyene kadar bilmediği bir şeyi yapamaz. Söyledikten sonra da yaparsa kendi seçimi olduğu için yapar, yapılması gerektiği için değil. Ha diğer taraftan biliyor ya da sonradan öğrenip de yapmıyorsa o da kendi seçimidir. Yani meli-malı kaldırılmalı, yurdum insanı onu kullanmamalı...”

“Ama biliyorsan ve yine de yapıyorsan demek ki “yapmalı” diye düşünüyorsun” diye itiraz eder oldum sırtmasına aldırmadan.

“Sadece yapıyorum.” dedi uysalca...”Yapılması gerektiği için değil.” diye ilave etti. Hafifçe gülümsedi bunu söylerken, gülüşü muzipti ama çekingendi. Sanki ben yeni uyumuş bir bebektim, o da bir Türk filmde asıl kimliğini saklarken uzaktan beni sadece gözleri ile seven gerçek babam. Nereden böyle bir fikir geldiyse aklıma? Ne zaman yanımda olsa böyle tuhaf düşünceler belirirdi zihnimde zaten. Tatlı bir provokatördü o, ben de isyanı özlemiş olan ama buna hali mecali olmayan birisiydim sadece. Onunla konuşurken içimde garip bir huzur, zihnimde ise bir çırpınma olurdu. Bir yandan kafamı karıştırırken diğer taraftan nasıl içimi ısıttığını bilemezdim. Hayranlık desen hayranlık değildi, sadece merak da değil.

“Mesela bana bak.” dedi, sanki başka bir şey yapıyormuşuz gibi. Genelde onun hakkında konuşur, hayatı çoklukla onun bilinmezlikleri

üzerinden tahlil etmeye çalışırdık. “Ne zaman ona gitmem gerektiği düşünülse gitmiyorum, birisi bana neden ona gitmemem gerektiğini söylerse ona da itiraz ediyorum. Aslında ben ona gitmiyorum, ama birisi benden böyle yapmamı beklediği için değil. Ben ona gitmiyorum çünkü o zaten benimle. Bundan tam olarak haberi olmasa da...”

Yine konuyu o meçhul kıza getirmişti. Zaten bugünkü buluşmamızın nedeni, konuşmanın buraya yönelmesinin sebebi, bira içmenin, tuzlu fıstık yemenin, dışarıda birden başlayan yağmurun ve sair binbir olayın da esbabı mucibesi konunun buraya gelecek olmasıydı. Kim olduğunu bile bilmediğim, bilemeyeceğim o kız!

Kışkırtma sırası bendeydi. “Sen onla beraber olmadan ya da ona gitmeden de sen onla beraber senin onla beraberliğin ondan bağımsız. O bakımdan o senle ilgilenmese de sen onlasın. O senden ayrılamaz. Çünkü hiçbir zaman beraber değilsiniz aslında. Hatta o olmasa bile olur!!!” dedim soran gözlerle. Onun olmadığını söylemesini duymak ya da yaptığının ne kadar saçma olduğu olduğunu göstermek istiyordum kendimce ki sözümü kesti.

“Ama var” dedi “ve o da benim var olduğumu biliyor...”

“Bu çok mu önemli sence?” diye sordumda omuz silkti. “Önemli olup olmaması detay. Nasıl bizim buradaki konuşmalarımız hissettiklerimiz yanında birer küçük detaysa...”

Daha sonra hafifçe öne eğildi, kaşları biraz çatıldı. İki kaşı arasında meraklı insanlara özgü bir kırışık oldum olası vardı.

“Bazen istemedem de olsa ona yani hayaline gözüm takılıyor, kimi zaman dalıp gittiğinde. Gözleri aslında olmayan bir şeyi arıyor gibi. Ona bakarken sanki sonradan renklendirilmiş siyah beyaz bir filmin bir sahnesinde takılmış gibiyim. Gözlerindeki hüznü anlamaya çalışıyorum ama nafiile...

...Filmin devamı ikinci makarada ama ne makara var ortada ne de makinist. İşin garibi ben de halimden memnun gibiyim. Çünkü bilmek istemiyorum devamını filmin. O sahnede takılıp kalmak hoşuma gidiyor. Kopamıyorum.”

Son sözcüğü eklerken yüzü şaşkınlık içindeydi. Sanki benimle konuşurken bir kez daha şaşıırıyordu durumuna samimiyetle. Sonra tekrar bana baktı, olayı alaya alıyormuş gibi davranmaya karar verdiği belliydi:

“Belki de beni makaraya alıyor.” dedi ve devam etti “Tam faka basarım o zaman!!!”. Bunları söylerken yüksek sesle gülmeye çalışıyordu. Biliyordum yüksek sesle gülemediğini, gülse de sahte olurdu. Zaten o anda anlamıştım

sesindeki endişeyi, kafasındaki soru işaretlerini.

“Saçmalama abi!” dedim acele ile, intihar etmekte olan birisini vazgeçirmeye çalışan birisinin çaresizliği ve acelesi ile. “İçelim bence.” diye de ekledim hemencecik. Uzun parmakları biraya uzandı usulca itiraz etmeden. “Bir gün bir daha asla kalkmamak üzere bir yere uzanana kadar, ne zaman ona uzanamasam, uzanacağım tek dostum dolu bir kadeh olacaktır” dedi. Ne vakit üzölmeye başlasa kelime esprisi yapardı, genelde de kötü olanları...

Oturduğu yerden kalktı, dans pistine gidermişçesine yürüdü olmayan sahnenin önüne. Sonra döndü dramatik bir şekilde ve garip bir düşünce ile fısıldadı: “Hani bazen birisine bakarsın ve o sırada ya da az sonra o da sana bakar ve yakalar seni. Sonra gözünü kaçıırır. Sen de yerin dibine girersin. Aslında utanmana gerek yoktur; belki o da arada sen dikkat etmezken sana bakıyor sen bakmadan ya da bakınca kafasını yine utanarak çeviriyordur. Birbirinize bir ara da olsa bakmanız gerçeğidir önemli olan.”

“Anlayamadım” dedim nihayetinde varacağımız yeri bilmezlikten gelerek. “Demem olur ki” diye gösteriş yapmadan ekledi: “İlla ki bakışların aynı anda birbirini bulması ve birbirine tutsak kalması gerekmez. Nasıl aynı anda iki hayatın tüm isteklerde birleşmesine lüzum yoksa. Hatta olmaması bazen daha da iyidir. Önemli olan onun ya da senin, bir değerinizin

hiç beklemediği bir anda ona bakması ve bakılanın bakışını çevirmediği o sonsuz andır. İşte aslında gerçekten o an için varsındır ve hep o anı arayıp o an için bakmışsındır bilerek ya da bilmeyerek. Ne sen ne de o bunu kabul etmese de...”

“Neden bu takıntı??? Olmayan, olmayacak bir şeye bir saplantı! Herkesten beklerdim ama senden???? Çok garip geliyor bana; yapmamanlısın!” diye çıkıştım ona içkinin etkisi ile, kendim bile anlamadım neden öyle şiddetle muhalefet ettiğimi. Der demez de fark ettim halt ettiğimi. O da farkındaydı endişemin. Üzerime gelmedi. Tekrar oturduğu yerde gerindi, bacaklarını uzattı. Rahmetli babaannem sofrada gerinilmez derdi. İtiraz etmedim, içime attım. O ise sol elini birkaç kez yüzünde gezdirdi, sonra saçını geriye attı. Saçının tepesinde bir deniz minaresi vardı adeta. Sonra gözlerime baktı.

**♪ Pencere –
Aytan Alpman**

“Mahalledeki Mediha Ablayı hatırlattın bana.” dedi.

“Hayırlısı demek istiyorum, ayrıntı sormaktan korkuyorum.” dedim içtenlikle.

“Mediha Abla pek bir kafayı takmıştı aşka, kısa vadede doğuracağı muhtemel utançlara, uzun vadedeki sonuçlarına. Bir türlü bırakamıyordu kendisini. Sonra bir de Nedim Abiye aşık olmasın mı? Nedim Abi harbi adamdı ama sağı

solu pek belli olmazdı. Mediha Abla ne bir türlü ondan vazgeçebiliyor, ne de kendisini aşka teslim ediyordu. Ta ki Sabahat Abla ile konuşana dek. Sabahat Abla onu bir öğleden sonra herkesin ortasında azarladı; Mediha Abla her zamanki gibi yakınıırken. Hiç unutmam sıcak bir Ağustos günüydü. Kayalıklar üzerinde denizden çıkmış tuzlu vücutlar oturuyorduk. Herkesin elinde bir yaprak dolması vardı. Az buçuk parası olanların elinde kola ya da gazoz. Olmayanların göğsünde sızılar, kafada rüyalar. “Mediha her şeyi bilemezsin, her şeyi planlayamazsın, sonucunu bilemezsin, aşk bu allaşkına, bilim değil, prospektüsü yok ki bu meretin kuzum!!!” diye azarladı en yakın dostu Mediha Ablayı. Mediha Abla herkesin ortasında bu yarı azar yarı öğütten etkilendi de mi öyle davrandı yoksa sıcak havada yediği dolmaların sıkıştırdığı göğsündeki hissi yanlış mı yorumladı bilemem; ama bıraktı kendini Nedim Abiye sonbahara kalmadan...”

“Sonra n’oldu? “ diye sordum merakla.

“Mediha Abla gitti onu isteyen meşin ceketli abiye mahalleden. Bir sürü makbul talibini de gözü yaşlı geride bırakarak. İlk yıllar iyi gitti. Çocukları oldu, mutlu mesut gezdiler. Sonra önce Nedim Abinin işleri bozuldu, kendisi içkiye daldı, gözü de genç bir kıza kaydı. Mediha Abla beş altı yıl sonra kaldı iki çocukla tek başına. Nedim Abi bir akşam kadehteki rakısını yarım bırakarak sigara alma bahanesi ile çıkıp gelmemişti bir daha geri. Çıkarken biliyordu

gelmeyeceğini Mediha Abla; Nedim Abi tuvalette giderken bile geride yarım kadeh bırakmazdı.”

“Eee” dedim iyice artan merakımı dizginlemeye çalışırken...

“Bir gün yine mahalle gazinosunda çekirdek çitlenirken Sabahat Abla nedamet getirdi. Ah Mediha vah Mediha ben sana ne kötülük ettim, başını yaktım kızım, güzelim, şekerim diye dövündü, af diledi. Mediha Abla hüzünle uzağa baktı ve mırıldandı: “Sabahatçiğim, sen beni sinemada çok güzel bir filme götürdün; o film hâlâ devam ediyor ve ben bitsin istemiyorum. Acıklı anları oluyor, nasıl eskiden çok güzel anları olsa da. Yine de film devam etsin. Sen beni tıkanmışken aldın ve bir filme bıraktın. Ben çıkmak istemiyorum. Film bitsin de istemiyorum. Sonu mutlu olacaksa bile. Kim ister sonu, mutlu ya da acı???”

“Ama o film sadece Mediha Abla’nın kafasında. Ya da senin! Nedim Abinin ya da senin, nasıl desem, sevgilinin, manitanın, dalganın yani aranda güya şu şey olan kızın kafasında değil, anlamıyor musun?” diye bağırdım.

“Olur mu canım?” dedi alınmadan “Hayat herkesin rol yaptığı, bazen kendi olduğu bir sahne. Her oyuncuyu bazen bir filmde bazen bir diğerinde görürsün. Kimisinde başroldedir, kimisinde figüran, kimisinde en iyi yardımcı kadın oyuncu, kimisinde kötü adam. Hayatımız ya da filmimiz ve diğer filmler dokunduğumuz ve

başkalarının dokunduğu anlar ile doludur. Filmi beğen ya da beğenme, bir daha seyretmek iste ya da isteme, hatta nefret et, kork ya da hayran ol, gece ya da gündüz onu düşün. Fark eder mi? Kimse sinemadan çıkmak istemez dışarıda kendisini bekleyeni bildikçe...”

“Kendisini bekleyen? Gerçekler mi demek istiyorsun? Senin benim içmememiz gerektiği, senin olmayan ya da varsa bile muhtemelen sevgilisi olan ya da seni beğenmeyen, istemeyen birisine kafayı takmaman gerektiği, para kazanmanın küçümsenmemesi gerektiği gibi mi? Sinemadan çıkmalı abicim, çıkmalı. Asıl aydınlık dışarıda!”

“Kim ister “aydınlanmayı” eğer o ışık beni Büyük Öteki’nin meli-malısına götürecekse sevgili dostum? Bırak karanlıklar içinde ruhumuz aydınlık hayali ile yeşersin. Aşktan hatta karşılıksız aşktan daha isyankar bir şey var mı bu hayatta? Aşk karşısındakinin ne yapacağına, sonuçtaki mükafatlara ve aşkı yaşarken başına “kötü” bir şey gelmeyeceğine güvenmene kaldıysa aşk olmaz, olsa olsa temkinli bir “business plan” olur. Bırak da bizler bu strateji toplantılarını kırıp kendi filmimize giden yaramaz çocuklar olalım. İşte o zaman uzaktan bize gülümser sevgilinin öpücüğü ile içi kırıpışan genç kız, bol kazaklı kızın gülümsemesi ile içinde güvercinler uçan çulsuz öğrenci çocuk... Mediha Abla da gülümser, Nedim Abi de. Aşk olsun, devrim olsun, bir hayale inanan herkes gülümser. Sence değmez mi bir hayal için de olsa

bu sıkıcı hayatı kırmak??? Değmez mi? Değse
de değmese de, aşk olsun be sevgili dostum...”

@